

[Steen.]

spørge: Sig mig, hvorfor har man ikke taget teatrene med? Når man nu forkaster bevillingssystemet — og gør det efter en lang og grundig overvejelse — tror jeg, det vil blive meget svært at opretholde en begrundelse for at bevare det med hensyn til teatrene. Jeg mener, at mange af de argumenter, der fremføres både for og imod bevillingssystemet, har betydelig vægt; men er bevillingssystemet een gang forkastet, så spørger jeg: Hvorfor skal teatrene da lades tilbage i trængslerne?

Og dernæst: Hvorfor stiller man ikke fra de to partiers side selv et forslag, som dækker de to partiers opfattelse og ønsker? Jeg er her forudseende og går ud fra, at man vil henvise til, at det er vanskeligt, når man ikke har administrationens hjælp til sin rådighed — og det erkender jeg. Man har jo nok fra forslagsstillernes side gjort sig nogle tanker om, at så helt ligetil var det ikke. Givet er det, at der må være visse overgangsbestemmelser; det har jeg forudsat at forslagsstillerne har regnet med, og det har jeg da også fået bekræftet af de to ordførere, der nu har haft ordet. Jeg vil imidlertid i denne forbindelse gøre opmærksom på, at der under venstreministeriet Knud Kristensen i januar 1947 blev nedsat en kommission med den opgave at foretage en gennemgang af den lovgivning, der på forskellig måde vedrører eller står i forbindelse med biografteatervæsenets ordning.

Venstres daværende formand, hr. Edvard Sørensen, påtog sig hvervet som kommissionens formand. Jeg tør med god samvittighed sige, at under det kommissionsarbejde havde de to partiers repræsentanter i kommissionen — som alle andre naturligtvis — adgang til al den bistand fra administrationens side, som de måtte ønske og have brug for. Hr. departementschef Boas i justitsministeriet var kommissionens næstformand.

Under kommissionsarbejdet blev tanken om bevillingssystemets ophævelse også fremført, men denne tanke blev ikke fastholdt; den blev under forhandlingerne meget hurtigt forladt. Forklaringen, der gives i kommissionsbetænkningen, er denne: at det ikke var muligt indenfor kommissionen at samle et flertal herom — og det er rigtigt; men det er jo også rigtigt, at det er tilladt

at afgive en mindretalsbetænkning. Man valgte derimod at arbejde med på det udkast til et lovforslag, der blev resultatet af kommissionens arbejde — et forslag, der findes optrykt i den i marts 1950 afgivne kommissionsbetænkning, som blev omdelt til tingets medlemmer. Det er et udkast til et forslag, hvis indhold er udtryk for imødekommenhed overfor de forskellige synspunkter; men navnlig indeholder dette udkast en række bestemmelser, som de nu forslagstillende partiers repræsentanter under kommissionsarbejdet fremsatte, og som for dem på det tidspunkt var afgørende.

Se, med dette resultat af sit arbejde afgav kommissionen — som allerede bemærket — sin betænkning i marts 1950.

I de nærmest følgende år havde venstre og det konservative folkeparti regeringen, og de havde dermed alle forudsætninger for at udarbejde og for folketinget fremsætte det forslag, de måtte ønske — kommissionens eller et andet — men der skete intet, hvad der nok kan være grund til at undre sig over, når man fastholder — hvad jeg allerede har nævnt — at en række af de ændringer, kommissionsudkastet indeholder, var udtryk for ønsker fra forslagsstillernes side, andre foreslået med tilslutning fra venstres og de konservatives repræsentanter.

Nu vil jeg gerne have sagt: vi mener ikke, at nogen i dag behøver at føle sig bundet, hverken af standpunkter eller forslag som dem, jeg her i forbindelse med kommissionsbetænkningen har henvist til og har ønsket at henlede opmærksomheden på. Der er gået 6 år siden, og der sker jo stadig en udvikling, som enhver har både ret og pligt til at tage hensyn til, til at tage med i sine overvejelser.

Jeg tænker eksempelvis på, at ingen af os dengang forudså — vi tog det i hvert fald ikke med ind i vore betragtninger — hvad jeg i dag tror man skal regne med: at fjernsynet nu rykker ind i nogle hundrede danske hjem hver uge, et forhold, som utvivlsomt i den kommende tid vil få indflydelse på spørgsmålet om, hvor stort et behov for biografteatre der vil være, og på andre spørgsmål i samme forbindelse.

Jeg er enig med forslagsstillerne i, at det både er ønskeligt og rimeligt, at folketinget nu får en lejlighed til at beskæftige sig med forholdene vedrørende biografteatervæse-